

KATOLIŠKI GLAS

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE: RIVA PIAZZUTTA, 18 34170 GORIZIA - TELEFONO 0481 - 533177 - DIRETTORE RESPONSABILE: MONS. MOCNIK FRANCESCO - REGISTR. TRIBUNALE DI GORIZIA N. 5 DEL 28 - 01 - 1949 - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE - GRUPPO 11/70% AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE P. T. DI GORIZIA	UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	Riva Piazzutta, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481 - 533177 - Telefax 533177 Poštni t/rn 11234499
TASSA RISCOSSA	ITALY		Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trieste - Trst - Tel. 040 - 414646	

Slovenski narod na poti k narodni spravi

Z izvolitvijo demokratičnega parlamenta je bil konec državljanske vojne, kot se je izrazil njegov predsednik France Bučar.

V nedeljo, 8. julija bo pritisnjen pečat pod ta konec. Tisto nedeljo je namreč napovedano, da bo v Kočevskem Rogu žalna svečanost za vse pobite in umrle Slovence med zadnjo svetovno vojno in po njej, ki za nas ni bila samo vojna, temveč tudi državljanska vojna in revolucija.

Omenjeno nedeljo bo tam nadškof dr. Alojzij Suštar maševal za vse žrtve zadnje vojne in revolucije, Milan Kučan pa bo po verskem obredu spregovoril kot predsednik vseh Slovencev. Nadškof bo maševal in blagoslovil spominsko obeležje kot metropolit, torej kot cerkveni zastopnik vseh Slovencev, Milan Kučan pa bo spregovoril kot predsednik Republike Slovenije v imenu vseh Slovencev.

Uradno sporočilo se glasi: »Nadškof in metropolit dr. Alojzij Suštar je bil v sredo, 6. junija na delovnem pogovoru pri predsedniku Republike Slovenije in članih predsedstva... Z nadškofom so člani predsedstva izmenjali informacije o pobudah ter aktivnostih v republiki, ki zadevajo narodno spravo in poglede na te zadeve. V pogovoru so poleg vrste predlogov, kako naj bi zaznamovali spravo, predstavili tudi konkretne predloge na pripravo in izvedbo verskega in svetnega zaznamovanja.«

List Družina pri tem pove, da bo žalna maša v Rogu v neposredni bližini ene izmed jam, kjer ležijo pobiti domobranci. Nadškof bo tudi govoril in opravil simbolični pogreb. Zateček ob 11. uri.

V Delu (15. jun.) je Ciril Zlobec, član predsedstva Slovenije to namero takole komentiral: »Vsi se zavedamo, da sprava ni stvar prisile. Razlike so in bodo še dolgo ostale. Dokaz narodove zrelosti in sposobnosti pa je, da skupaj pokoplje preteklost, ki je bila velika, a hkrati tragična, saj je zaradi razdeljenosti slovenskih ljudi med vojno in po njej izzvala določene travme v ljudeh... Simbolna sprava bo v Rogu zato, ker je tu največje grobišče domobrancev in ker je bil Rog hkrati prizorišče težkih partizanskih bojov, tako da v tej zemlji dejansko počivajo bivši nasprotniki in sovražniki.«

Delo zaključuje to poročilo: Predsedstvo bo predlagalo (skupščini), da se odpravijo vsi morebitni zakoni, odloki in predpisi, ki vzdržujejo slovensko diasporo, in tako zagotovijo, da Republika Slovenija končno postane domovina vseh Slovencev, kjerkoli že si.

Ne samo doma, temveč po vsem svetu, kjerkoli bivamo Slovenci, se moramo teh

napovedi samo veseliti in kot kristjani tudi moliti, da bi obojestransko dobra volja prinesla slovenskemu narodu resnično obojestransko spravo, mir in slog. Mrtvi so že tako in tako med sabo spravljani v Bogu, ki je edini pravičen in usmiljen sodnik.

Ob zlati maši dr. Kazimirja Humarja

V mesečniku za Slovence na tujem »Naša luča«, sem bral, da je 28. februarja letos dočkal dr. Kazimir Humar 75 let. Ko sem vzel v roke še ljubljanski Sematižem, sem notri bral, da bo letos 18. junija poteklo že 50 let, kar je bil posvečen v duhovnika; torej bo zlati maša!

Ko sem brskal po svojem spominu, od kdaj gospoda Kazimirja poznam, so mi takoj prišli na pamet trije goriški duhovniki, ki sem jih vsaj po imenu poznal: dr. Franc Močnik, dr. Alfonz Čuk in dr. Humar. Še kot bogoslovec sem vedel zanje. Istih let po študiju je bil z g. Kazimirjem tudi dr. Vladimir Truhlar, ki je bival v rimskem Germaniku, naš kasnejši spiritual v ljubljanskem semenišču in kasneje kot jezuit profesor na Gregorijani. On nam je pripovedoval o mladih, sposobnih goriških duhovnikih, nekaj je pa povedal tudi nekdanji kaplan na Breznici Ignacij Štrancar, po rodu z Vipavskega.

Ko me je po uradnih poslih zanesla spomladati leta 1944 pot v Gorico, sem takrat prav vse zgoraj omenjene duhovnike obiskal. Kot stolni vikar je naš zlato-mašnik takrat stanoval še v stari hiši. Spominjam se, da me je zelo prijazno sprejel in sem odhajal poln lepih vtisov. V Kopru, kjer sem prej bil, je bil sprejem bolj zadržan in duhovnik bolj prestrašen, čeprav je šlo le za cerkvene zadeve. Iz tistega prvega stika je zraslo zaupanje, prijateljstvo, ki se je poživljalo ob sestankih zamejskih in izseljenskih duhovnikov, katerim je jubilar vedno — ali skoraj vedno — prisostvoval in jih poživiljal s svojo jasno besedo v raznih debatah.

Pa še druga zveza je obstajala. S prelatom Humarjem smo bili povezani tudi po goriškem verskem in kulturnem tedniku »Katoliški glas«, ki mu je vsaj zadnja desetletja dajal smer prav zlato-mašnik. Ta je bila pokončna, iskajoča resnica. Medtem, ko so marsikateri drugi uredniki naših zamejskih časopisov podlegli skušnjavi in so sprejeli zaradi »lažjega dihanja« denar iz tedaj še »rdeče Slovenije«, se

(nadaljevanje na 2. strani)

Kočevski Rog in Kočevska Reka

Kočevski Rog je velik gorski masiv med Kočevjem in Metliko (Belo Krajino). Narava je kraška, to se pravi polna kraških jam. Vsa površina je pokrita z gozdom, vasic in naselij je bilo malo v preteklosti in še manj jih je danes.

Med zadnjo vojno so tu imeli partizani svoje glavno oporišče, svoje bolnišnice, štabe in drugo. Julija in avgusta 1942 so italijanski vojaki napravili veliko ofenzivo na Rog, da bi uničili partizanski odpor. To ofenzivo opisuje Edvard Kocbek v Tovarišiji. O njej pa imamo še eno pričevanje, in sicer kaplana italijanskih alpincev Pietra Brignolija v knjigi: Santa messa per i miei fucilati.

Ze med vojno in še bolj po vojni so to ozemlje izpraznili. Kot priča zgodovina so semkaj privedli največje število vrmljenih domobrancev, a tudi Hrvatov in Srbov, ki so jih Angleži vrnili s Koroškega. Tu so jih postrelili in vrgli v kraška brezna. Pretresljivo je bilo gledati po slovenski televiziji, kako so odkopavali kope kosti in človeških lobanj iz nekaterih jam. Bilo je kot bi bral preroka Ezekijela: »Gospod me je peljal ven ter me postavil sredi doline, ki je bila polna mrtvaških kosti; bilo jih je silno veliko« (Ezk 37).

KOČEVSKA REKA

Od Kočevja na zahod proti Snežniku in na jug proti hrvaški meji se širi drugo kraško ozemlje, ki mu pravijo Kočevska Reka. Do pred kratkim niso o tem področju, ki meri skoro 200 kv. km, skoro nič pisali, le govorili so, da so tam tajna taborišča, da so tam tajne vojaške delavnice, da je tam skrito orožje in podobno. Točnega ni nihče vedel, ker je bilo ozemlje »tabu«. Zastrazeno in nedostopno. Danes je ta skrivnost odkrita.

Vlada v Ljubljani je 14. junija sprejela sklep, da se območje Kočevske Reke odpre za javnost; do konca leta bodo še nekateri omejitve, potem pa nič več. »Delo« komentira odlok vlade takole:

»Območje, ki so ga od sveta odrezali že takoj po vojni, je bilo svojevrsten anahronizem našega časa v vseh pogledih, kajti stvar je imela v rokah peščica oblastnikov, ki je območje upravljala mimo veljavnih postav in zakonov. Vprašanj je ogromno, odgovorov za zdaj še zelo malo. Nič se ne ve o usodi ljudi, ki so tamkajšnje objekte gradili in tam bržkone tudi umirali... Nova vlada je dokaj korajžno vgriznila v to kislno jabolko, ki so se ga pred njo vsi bolj ali manj izogibali.«

Po nalogi vlade je posebna komisija obiskala to področje; ugotovili so, da so tam trije veliki podzemski objekti skopani v kraški svet. Eden teh objektov je bil določen za zatočišče slovenskega partijskega vrha, če bi to bilo kdaj potrebno. Vanj se pride skozi zamaskiran vhod. Notri so bolnišnica, spalnice, sejna soba, pisarne, kuhinja. Vsi prostori so centralno ogrevani, zato suhi, električno razsvetljeni.

Telefonski drog št. 122: nema priča v Kočevskem Rogu pomorjenih

Sveži zrak dohaja po dveh posebnih kaminih izdolbenih v skalo. V zaklonišču je tudi prostora za hrano, gorivo in zabavo, saj je tudi prostor za predvajanje filmov in diapozitivov. Partijski vrh bi se tudi tukaj dobro počutil.

Vhod v ta objekt je pri vasi Gotenica. Iz nekaj skromnih dokumentov in pričevanj se da sklepati, da so vse te prostore načrtovali po vojni posebni inženirji, jih gradili jetniki, toda nihče od tam ni prišel živ. Vsekakor bodo morali še marsikaj pojasniti in odkriti. Za to območje je do nedavna odgovarjal Ivan Maček-Matija, veliki general, partizan in krvnik iz zadnje vojne.

Od Roga in Reke do Titove slike

Zatem ko je bil Kočevski Rog že dalj časa prizorišče bolj ali manj javnega obiskovanja množičnih grobišč slovenskih domobrancev in drugih, pobitih v letu 1945, ne da bi oblasti tega preprečevale, je zdaj padel še drugi tabu preteklega diktature: zaprto območje Kočevske Reke. Čeprav se je nekaterim (tudi v zamejstvu) zapisalo, da konec koncev ne gre za nič posebnega, da gre torej za vojaški objekt, s kakršnimi razpolagajo tudi druge dežele, pa mastodontski kompleks je ni tako nedolžen.

Predstavniki posebne skupine notranjega ministristva, ki ima na skrbi zaprto območje, je sicer dejal, da kompleksa niso gradili zajeti domobranci, vendar pa iz krogov, ki so blizu preiskovalni komisiji vlade za primer zaprtega območja, namigujejo, da smo imeli tudi na Slovenskem gulag, iz katerega pa se — za razliko od sovjetskih — ni nihče vrnil.

Tako naj bi se našel dokument, ki pravi, da je bilo tu še pred desetimi leti nekaj živih zapornikov, po vsej verjetnosti domobrancev. Nek drug dokument pa naj bi ugotavljal, da na zaprtem območju (okrog 200 kv. km) že dalj časa ni nobenih verskih dejavnosti.

Odprtje Kočevske reke sodi med dejavnja, zavoljo katerih nova vlada brez dvoma služi vse priznanje. Temu nasproti pa se v slovenski politični javnosti in v »novi oblasti« večinoma nenaklonjenemu časopisju nadaljuje zahrbtno miniranje praktično vsega, kar se poskuša novega graditi.

Kljub temu, da so javnost in časnikarji že pred leti zahtevali radikalen korak glede jugoslovanskega sklada za nerazvite republike in slovenskih prispevkov vanj, je odločitev, da Slovenija enostavno neha plačevati v ta sklad, naletela na časnikarske očitke, da gre za preveč radikalen korak, ki da bo poslabšal odnose v razpadli federaciji, ipd.

Pred kratkim pa sta se v Sloveniji pripetila še dva dogodka. Predstavniku Jugoslovanske vojske v slovenskem parlamentu so odvzeli besedo, ker je želel govoriti v srbohrvaščini. Ker so to storili Demosovi poslanci, so predstavniki komunistov in liberalcev burno reagirali, češ da gre za kršitev poslovniške skupščine, kasneje pa so to označili še kot kršitev človekovih svoboščin.

Temu protestu se je pridružila še SKGZ iz zamejstva in s svojo izjavo podprla s

Tabla v Kočevskem Rogu z opozorilom: Za tučce prepovedano!

popolnoma zgrešeno primerjavo, namreč da se slovenska manjšina že vsa povojna leta bori, da bi lahko slovenski poslanci v deželnem svetu govorili slovensko. SKGZ pri tem seveda popolnoma pozablja, da v Sloveniji živita le italijanska in madžarska manjšina, ne pa tudi srbska ali hrvaška in je zato tak očitek popolnoma neumesten.

Pozablja pa tudi, da srbohrvaščina ni zgolj eden izmed tujih jezikov, ampak simbol jugoslovanskih unitarističnih težnj in je za Slovenijo eksistencialna grožnja.

Svojevtrsten prelom s tako zasnovano Jugoslavijo pa pomeni tudi dejanje predsednika slovenske vlade Lojzeta Peterleta, ko je le-ta na zasedanju Izvršnega sveta osebno snel Titovo sliko s stene, kar so televizijske kamere komaj še utegnile uloviti. Upanje za bodočnost pa je gotovo dejstvo, da se zaradi takega »ikonoklasta« v Jugoslaviji komaj kdo še lahko razburi.

Leon Marc

Slavje v Hrastovljah

V Hrastovljah na Koprskem imajo cerkev, ki so njene stene poslikane z »mrtvaškim plesom«. Gre za freske, ki so stare 400 let. Preteklo nedeljo so se tega spomnili s slovesno mašo v cerkvi ter s kulturnim programom zunaj cerkve.

Našim žrtvam v spomin

V nedeljo, 17. junija je v Gorici v cerkvi sv. Ivana bila maša za vse žrtve zadnje svetovne vojne. Po maši je spregovoril prof. M. Kramer kot tisti, ki je zadnjo vojno doživel in preživel, ki je bil tudi na Vetrinjskem polju. S toplimi in krščansko občutenimi besedami se je spomnil padlih na eni in na drugi strani. Dejal je:

»Z globoko pietetjo se danes spominjamo vseh slovenskih žrtv: tistih, ki so padli za svobodo in demokracijo; tistih, ki so izgubili svoje življenje od okupatorjeve roke na domačih tleh ali v uničevalnih koncentracijskih taboriščih; še posebej vseh tistih, ki so bili po končani vojni brez sodbe mučeni in pobiti...»

Vsem tem našim žrtvam naj gre danes naš svetel spomin in prošnja molitev naj se dviga k Bogu iz globine naših src.

Za vse padle na obeh straneh bratomorne borbe; tudi za padle partizane, od katerih so se mnogi idealisti borili in padli, ker so verjeli, da gre boj le za narodno osvoboditev; mnogi od teh so

bili zahrbtno ustreljeni od komunistične roke, ko so spoznali, da so bili prevarani in niso molčali. Resnična sprava in krščanska ljubezen od vseh to zahtevata!

Naj bo vsako leto junij spominski mesec, posvečen toplemu spominu in goreči molitvi za vse slovenske žrtve, padle za domovino in svobodo, in še posebej za vse pobite in brez sodbe pomorjene slovenske domobrancelje.

Danes, ko se govori o spravi in popravni krivici, trdno upamo, da bo pobitim žrtvam, ki trohniljo v znanih in neznanih množičnih grobiščih (tudi na Primorskem), izpolnjen njih nemil klic, ki ga je tako presunljivo izrazil pesnik:

Ko bo vstala iz viharja, bratje dragi, zlata zarja, takrat, bratje, z ljubeznijo nas vse zberite, požegnajte in pokopljite, tako bi radi počivali med vami in pri cerkvi spali.

V PROTITOKU

Teorija in praksa

Ni treba posebej dokazovati, kako je človek danes neobčutljiv za vprašanja kozmične filozofije. Zdi se nam povsem zanemarljivo ali je dotični človek pesimist ali optimist, materialist ali spiritualist, pristaša Kartezija ali Hegla. Vzemimo en sam primer. Med čajanko je pogosto slišati: »Ah, saj ni vredno živeti!«, kar pa se nam zdi nekako tako, kakor če bi kdo rekel: »Kako sončen dan je danes.« Nihče ne pomisli, da bi izrečni stavek utegnil kakorkoli vplivati na življenje. Pa vendar, če bi ga sprejeli z vsem tem, kar vključuje, bi se svet obrnil na glavo: morilci bi prejeli odlikovanja kot dobroniki človeštva, gasilci bi prišli pred sodišče, ker bi ljudi izrgali smrti, strupi bi zamenjali zdravila, zdravniki bi klicali zdravi in Royal Humane Society (ustanova za obrambo živih) bi bila uničena kot horda zločincev. Pa nas kljub temu ne zanima ali salonski pesimisti družbo rušijo ali jo gradijo, ker smo prepričani, da so teorije nepomembne.

Problem ni v tem, ali teorija vpliva na prakso ali ne, ampak kaj pravzaprav dolgoročno vpliva na življenje. V 15. stoletju je bil človek obsojen na mučenje, če je širil kak nemoralen nauk. V 19. stoletju smo proslavljali Oscarja Wildeja, dokler je take vrste nauke učil, čim pa je iste nauke začel urediti v življenju, smo

ga obsodili na prisilno delo. Lahko razpravljamo, katera od obeh metod je bolj kruta, nobena od dveh pa ni, katera je bolj smešna. Inkvizicija vsaj ni ustvarila hinavske družbe, ki bi iz človeka naredila idol, dokler določene stvari uči, galjota pa, ko iste stvari živi.

Filozofijo in religijo je naš čas izgnal iz življenja. Veliki sistemi so nekoč obvladovali literaturo, a jih je pregnal klic »umetnost zaradi umetnosti«. Veliki sistemi so nekoč obvladovali politiko, a jih je pregnal klic »uspešnost«, kar v bistvu pomeni »politika zaradi politike«. V zadnjih dvajsetih letih so idealji svobode izginili iz knjig, umetnost govornišva pa je bila postavljena v kot. Literatura je iz lastnega nagiba postala manj politična; politika je iz lastnega nagiba postala manj literarna. Veliki sistemi o razmerju med stvarmi so bili tako izključeni iz igre. Danes se tako vprašujemo: »Kaj smo s tem pridobili? Sta politika in literatura napredovali, odkar sta zavrnila moralista in filozofa?«

Ko pri nekem narodu vse postane šibko in neučinkovito, se začne govoriti o »učinkovitosti«. Tako začne človek govoriti o zdravju šele takrat, ko je bolan.

(Iz knjige *Heretics* pisatelja G. H. Chestertona, izšla v Londonu 1905, prevedel ž.č.).

PRIČEVANJA

Sveta maša za moje ustreljene

V Sloveniji se zadnje čase veliko govori in piše o narodni spravi. Pri tem se obujajo spomini na tiste strašne čase druge svetovne vojne, ko so se odigrali hudi zločini, poboji, umori, mučenja in streljanje nedolžnih in podobne stvari, katerih se premnogi še danes bridko spominjajo z veliko grozo in žalostjo v srcu.

Ta grozodejstva so tako globoko zapisana v spominu, da jih ne bo mogoče nikdar izbrisati pri tistih, ki so te pošastne prizore sami osebno doživljali. Mnogi bi radi vse te žalostne reči kar enostavno pozabili in izbrisali za vedno.

Morda je pa vendar prav in potrebno, da pride počasi vsa in vsaka resnica na dan, saj resnica, četudi kruta, končno prinaša odrešenje in pomirjenje.

Prav in potrebno pa je tudi ne pozabiti tistih hudih reči, ki so jih nad našim slovenskim narodom na naši domači slovenski zemlji zakrivali nemški in italijanski okupatorji. Nismo še slišali, da bi italijanska vojaška oblast kdaj priznala, kakšne grozovitosti je njihova vojska izvršila nad nedolžnimi ljudmi v krajih, ki jih je imela zasedene italijanska oblast.

Milanski založnik Longanesi je pred časom izdal knjigo z naslovom »Sveta maša za moje ustreljene (Santa messa per i miei uccisi)«. Pisec te knjige je bivši vojaški kaplan Pietro Brignoli, ki v tej knjigi opisuje — kot pravi podnaslov knjige — krute povračilne akcije (spietate rappresaglie) proti partizanom. Toda pri teh maščovalnih pohodih so se partizani navadno pravočasno umaknili — obveščeni? — italijanski vojaki pa so vso svojo ihto in pobesnelost izživljali nad neoboroženim in miroljubnim kméčkim ljudstvom, zažigali vasi, streljali, mučili, odpeljali ljudi v taborišča.

Vojaški kaplan Brignoli je umrl 17. avgusta 1969. V vojnih letih 1941-42 je bil kaplan pri 2. regimentu Granatieri di Sardegna. Krvavi dogodki, ki jih v svoji knjigi opisuje, so se vršili v letih 1941-42 v krajih med Ljubljano in Kočevjem, zlasti ob veliki italijanski ofenzivi na Kočevski Rog poleti 1942.

Izdajatelj knjige v uvodu sam pripominja, da se je Hiša Longanesi precej časa pomišljala, naj to knjigo izda ali ne zaradi njene zelo obteževalne vsebine, izpričane od osebe, ki je vse te grozote spremljala in doživela, zapisala in pripravila za objavo ter vse to sočutno komentirala.

Ta duhovnik je bil na smrt obsojen in ustreljen velik prijatelj in tolažnik, čeprav jim ni mogel veliko pomagati razen z duhovno tolažbo. Zapisal pa je v svoji knjigi hude obtožbe proti svojim vojaškim predstojnikom.

Pietro Brignoli piše, kako so bili na silo odpeljani in na smrt obsojeni kmetje brez vsake krivde ob partizanskih nespametnih podvigih in zasedah proti italijanskim vojakom. Ostajali so doma na svojih domovih in pri svojem delu, misleč, da se jim ne bo nič zgodilo prav zato, ker so doma. Bili so pa nasilno pobrani, odpeljani in obsojeni na smrt. Samo en dokaz njihove nedolžnosti naj navedem.

Ko je kaplan poslal vse stražnike ven iz kleti, kjer so bili obsojeni zaprti, in je pripeljal krajevnega slovenskega župnika, da bi jih pripravil na smrt, so stražarji po nerodnosti pustili v kleti vse orožje — enajst pušk in streljivo z naboji. In vendar štirinajstim ni prišlo niti na misel, da bi zgrabili za orožje in zbežali, kar bi prav gotovo storili, če bi bili partizani ali njihovi somišljeniki. Tako so umirali pod streli z molitvijo Zdrava Marija, ki jo je z njimi vred molil po slovensko tudi italijanski vojaški kaplan.

Knjiga »Sveta maša za moje ustreljene« je neovrgljiv dokaz, kaj vse je naše ljudstvo pretrpelo v času italijanske okupacije. Prav gotovo pa bo treba še veliko časa in truda, da bodo pošteti zgodovinarji odkrili in pojasnili še toliko drugih stvari, o katerih se veliko govori, pa niso še dovolj razjasnjene in dokazane.

I. K.

KRATKE NOVICE

Žrtve potresa v Iranu

Število žrtev hudega potresa, ki je prizadel severna območja Irana, neprestano raste. Sedaj govorijo že o 60.000 mrtvih in 200.000 ranjenih. Verjetno bo število enih in drugih še naraslo, ker še vedno niso reševalci dosegli vseh naselij v tem goratem predelu Irana.

Pomoč prihaja iz številnih držav, tudi preko Rdečega križa in katoliške Caritas.

Prostozidarji v Jugoslaviji

Svoboda, ki polagoma zajema celo Jugoslavijo, je odprla možnost tudi za ustanavljanje prostozidarskih lož, ki so do sedaj bile prepovedane. Prvo tako ložo so že odprli v Beogradu. Računajo, da se bodo lože od tam razširile tudi na druge republike.

Med Srbi so framasonske lože vedno imele številne člane in velik vpliv, med Slovenci manj.

Papeževe počitnice v Dolini Aosta

Tudi letos bo sv. oče preživljal svoje poletne počitnice v Dolini Aosta v kraju Les Combes od 11. do 20. julija. Med dopustom bo papež 15. julija obhajal javno bogoslužje v bližnji dolini Ayas. Za večer 19. julija je na programu srečanje z mladimi tega območja.

DUHOVNA MISEL ZA 13. NAVADNO NEDELJO

»Kdor vas sprejme, mene sprejme.« (Mt 10, 40)

Naj bodo apostoli (za njimi papež, škofje, duhovniki, redovniki in redovnice), revni, trpeči in vsi, ki so obsojeni, da živijo na robu — vse moramo sprejeti z razumevajočo, dobrohotno gostoljubnostjo. To je edini odgovor na Jezusovo novo zapoved ljubezni do bližnjega.

Jezusove besede »kdor vas sprejme, mene sprejme«, so namenjene vsem, ki so svobodnega srca, odgovorno in pripravljeni, stopili v njegovo službo, da v ljudeh vzdržujejo živo vero v enega Boga. To namreč bože ljudstvo pričakuje od svojih duhovnikov. V njih ne išče sposobnih gospodarjev, tehnikov, politikov in umetnikov, ampak predvsem preroško besedo, ki naj mu odstira brezmejno obzorje božjega kraljestva.

Danes pogosto slišimo: »Jezus da, Cerkev (in njeni duhovniki) ne!«

Kristjani živimo v veri, da je Cerkev telo in Kristus njegova glava. Ne more živeti glava brez telesa in telo brez glave. Globoko se zavedamo, da je Cerkev sveta, vendar je tudi res, da jo sestavljamo grešni ljudje; da je čista in duhovna, vendar tudi ujeta v oklep časnosti; da pluje med deročimi tokovi in nevarnimi čermi, vendar trdna glede smeri in cilja plovbe.

Velika mora biti zato naša ljubezen do Cerkve, ki je predvsem družinska skupnost božjih prijateljev in smo zanjo vsi odgovorni.

Gornje Jezusove besede so namenjene tudi vsem, ki so revni, trpeči in kakorkoli živijo na robu ali v ozadju: vse življenje se moramo učiti odpirati vrata svojih src prav vsem sestram in bratom. Krščanska ljubezen in z njo povezano gostoljubje nas vabi k odpovedi, zastojnosti, ker vidi v gostu — na poseben način v tistem, ki nam ne more povrniti — božanskega Tujca, ki »nima, kamor bi glavo naslonil« (Mt 8, 20).

MILAN NEMAC

Zlatomašnik, bod' pozdravljen!

Praznovanje zlate maše je bil vzrok, ki me je iz lope Koroške pripeljal v sončno Gorico, da dam priznanje slavljencu, ki je svoje moči posvetil primorskemu ljudstvu.

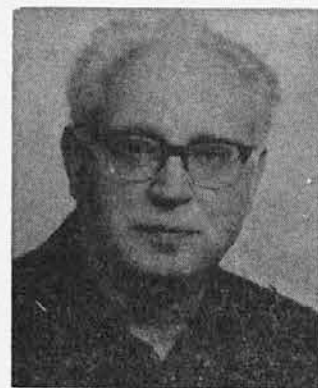
Živahen 75-letnik, ki je 23. junija 1940 pel novo mašo v rojstni Vrtojbi, namesto zasluženega pokoja še vedno dela povsod, kjer je treba »mašiti« luknje. 32 let je bil katehet in profesor na slovenskih srednjih šolah, 20 let predsednik Zveze slovenske katoliške prosvete (ZSKS), skoraj 40 let vodi Marijino družbo, skrbi za katoliški tisk in je že od leta 1943 za slovenskega vikarja v goriški stolnici.

V nedeljo, 24. junija so se v goriški stolnici ob 17. uri zbrali slovenski verniki iz mesta in z dežele, da skupaj z njim obhajajo zlato mašo. Cerkev je bila okrašena s cvetjem, že pol ure prej pa so vrtojbenski pritrkovalci vabili ljudi od blizu in daleč. Četa kakih 60 skavtov in skavtinj je zlatomašniku delala špalir, ko je stopal sredi cerkve v spremstvu slovenskega župnika Cvetka Zbogarja in dekana Antona Lazarja k oltarju. Na koru se je oglašil mešani zbor Lojze Bratuž, pomnožen s števenjanskimi pevci, ki je pod vodstvom prof. Stanka Jeričija pel tudi med mašo in sicer slovensko mašo dirigenta samega. Na orgle je igral prof. Dimitrij Rejc. Pred oltarjem je zlatomašnika pozdravil zastopnik župniškega sveta prof. M. Kranner, deklica pa mu je poklonila šopek cvetja. Med mašo je spregovoril zlatomašnik sam. Orisal je svojo pot do mašništva in se spomnil nekaterih zaslužnih moč iz svojega življenja.

Izhaja iz revne delavske družine in je na vse prej mislil kot na semenišče, saj je že obiskoval trgovsko šolo. Pa pride domači župnik in pregovori starše, da si nu dovolijo v malo semenišče v Gorici. Tu je končal gimnazijo, po maturi pa so ga poslali študirat v Rim na Gregoriano. Posvečen 18. junija 1940 je naslednje leto odšel za kaplana v Komen na Krasu, od tam v Opatje selo za župniškega upravitelja. Toda le dobro leto je ostal tam, saj je že novembra 1943 prišel v goriško stolnico za stolnega vikarja s posebno nalogo, da skrbi za slovensko službo božjo v tej cerkvi. Od vedno je namreč bil v goriški stolnici slovenski kaplan. Na tem mestu je ostal do danes.

Na novem službenem mestu je bilo potreba veliko in mladi mašnik pri tem ni mogel ostati brezbrizen. Zato se je vključil v delo tako na šoli, pa pri prosveti, pri mladini in še kje.

V svojem nagovoru se je spomnil nekaterih primorskih duhovnikov, ki jim je dolžan posebno hvaležnost: msgr. Leopold Cigoj kot spiritual v Malem semenišču, dr. Ivo Juvančič takrat mlad prefekt in vzgojitelj v istem zavodu. Kot duhovnik v Kommu je imel za dekana Viktorja Kosa, dobrega, gorečega dušnega pastirja, ki je med vojno s svojimi Komenci prostovoljno odšel v nemško izgnanstvo. V Gorici pa je imel družbo kanonikov dr. Mirka Brumata in msgr. Alojzija Novaka. M. Brumat je bil kladivar, neustrašen borec za pravice Cerkev in slovenskega ljudstva. Pod fašizmom se je boril za slovenski krščanski nauk in za slovensko petje ter pridigoval v stolnici tudi takrat, ko so mu grozili s smrtjo. Prav tako neustrašeno se je med vojno in po njej boril zoper nosilce »absolutne resnice« in njih propagando. Drugačnega kova je bil ka-

nonik Al. Novak, umirjen, preprost, toda idejno jasen in nepopustljiv.

Zlatomašnik ni mogel mimo katoliškega tiska, ki so ga slovenski duhovniki v Gorici začeli izdajati takoj po vojni že avgusta 1945 in ga izdajajo še danes. Zaslužen zanj imata poleg obeh zgoraj omenjenih kanonikov tudi pok. župnik Stanko Stanič ter prezgodaj umrli Jože Jurak. Na koncu je omenil, naj bo zlata maša zahvala Bogu in prošnja za zdrave krščanske družine, da bodo drevesnice novih duhovniških in redovniških poklicev.

Med mašo so skavti v krajih pri darovanju prinesli darove. Ob koncu maše je slovesno zadonela Hvala večnemu Bogu, ki jo je pela vsa cerkev, med ofrom pa Marija, skoz življenje.

Na vrtu Katoliškega doma, kjer je bila pripravljena zakuska za vse udeležence (sotrudnicam vsa zahvala), se je zvrstilo več govornikov. Dr. Damijan Paulin je pozdravil in voščil v imenu ZSKP ter poklonil sliko Andreja Košiča, ki predstavlja Steverjan, Marija Ferletič pa v imenu SSO. Darilo in besede hvaležnosti so »Sivemu Medvedu« prinesli tudi skavti. Besede zahvale je izrekel še dr. Drago Štorka, bivši deželni svetovalec SSK. Najbolj doživeto in duhovito je zlatomašnika predstavil v verzih župnik Joško Kragelj. Da je v tem oziru mojster, pričajo »Moje celice«, ki so sedaj izšle tudi v knjigi in so v njih podobna voščila številnim njegovim sojetnikom. Na vsa voščila je odgovoril zlatomašnik, rekoč, da je v življenju skušal vedno in povsod le sodelovati in mašiti, kjer je bilo treba.

Morda slavje v cerkvi ni bilo tako mogočno, kot bi bilo pričakovati, na vrtu Katoliškega doma pa je bilo tako prijetno in prisočno, da se bomo tega slavja še dolgo spominjali.

R. B.

Mašniška posvečenja pri Sv. Petru

Papež je na praznik Sv. Trojice posvetil v baziliki sv. Petra 48 novih mašnikov ustanove Opus Dei. Gre za nove mašnike, ki so že vsi nekoliko starejši (od 30 do 50 let) in so že imeli kak sveten poklic. Izhajajo iz raznih narodov.

Težko je vračati odvzeto

Katoliška Cerkev na Češkoslovaškem je izrazila željo, da ji država vrne 95 zgradb, katere bi uporabila za noviciate in študijske domove za moški in ženski redovni naraščaj. Cerkev želi nazaj samo del tistega, kar ji je bilo odvzeto. Pa je presenečenje: predsedstvo češkoslovskega parlamenta je prošnjo zavrnilo. Razumljivo je, da so škofje in višji redovni predstojniki v skupni izjavi zavrnitev močno obžalovali.

Ob zlati maši

(nadaljevanje s 1. strani)

veda s pogojem, da so resnico malce zavili, jo olepšali ali celo zamolčali, je bil prelat Humar nepodkupljiv, kakor Janez Krstnik, patron slovenske duhovnije v Gorici. Hotel je v svojem urejanju in pisanju ostati svoboden, čeprav je bil list zaradi tega morda bolj skromen. Pri posebnih ljudeh, pa tudi na dolgo roko, se pokončnost vedno izplača. Prav po zaslugi prelata dr. Humarja lahko Katoliški glas s ponosom gleda nazaj in z upanjem, da bo tudi še naprej mogel bistriti primorske Slovence.

Večkrat sem razmišljal, kje so vzroki za hitro zbliznanje, za medsebojno razumevanje, za zaupanje? Mislim, da to prihaja iz preprostosti, poštenosti oseb, iz istih virov vzgoje in pogledov. Menim, da je skupni izvor naših gledanj treba iskati pri nekdanjem goriškem bogoslovnem profesorju in kasnejšem škofom na otoku Krku dr. Antonu Mahničju. On je oblikoval tiste duhovnike, ki so oblikovali prelata Kazimirja. Mi smo bili po deležni premočrnosti in pokončnosti po posredovanju Mahničjevih idej po našem profesorju in akademiku dr. Alešu Ušeničniku in po dijaški Katoliški akciji. Vodila so nas načela zvestobe Cerkev, cerkvenemu učitelstvu, zvestoba svojemu narodu, kar je bila eno od bistvenih potez slovenskih duhovnikov med obema vojnoma.

Zato zlatomašniku prelato dr. Humarju čestitamo k prehojeni poti, mu želimo še veliko lepših let in obilo veselja ob zglednem urejanju goriškega verskega in slovenskega klicarja »Katoliškega glasa«.

V imenu mnogih duhovnikov ljubljanske nadškofije.

C-8.

Izdelal čas je mozaik

(Dr. Kazimiru Humarju ob zlati maši)

Izdelal čas, kamnar ta čudoviti, iz polstoletnih del je mozaik, da Bogu bo hvaležnosti pomnik služabnika, ki znal je križ nositi.

Oznanjal blagovest je in resnico, ovčicam bil, kot Jezus, zvest pastir, učil ljubezen je in klical mir nad rob teptani v boju za pravico.

In še iz dneva v dan se z delom trudi za božje ljudstvo in Gospodu v čast. Nevedoma si bisere nabira.

Sam Kristus mu v težavah roko nudi in z Njim Marija, saj je njena last. Zahvalni spev — ljubezen, up in vera.

Z najiskrenejšimi čestitkami in voščili

Ljubka Šorli

Junij 1990

Odprto pismo slovenskim javnim občilom v Italiji

Prejeli smo s prošnjo za objavo.

Pedagogi Glasbene Maticice so se v soboto, 2. junija zbrali na sindikalnem sestanku, da poleg drugega preudarijo predvsem o protipredlogu vodstva ustanove v zvezi z nagrajevanjem nadurnega korepetiranja in sodelovanja pri javnih nastopih.

S pismom z dne 23. maja so prizadeti profesorji opozorili vodstvo ustanove, da je dosedanjih 9.000 lir na uro daleč izpod slehernega tržnega poprečja nagrajevanja strokovnega dela in da bi 15.000 lir na uro bil komaj spodoben znesek in izraz odgovorne uvidevnosti uslužbencev do finančnih težav ustanove.

Ustno posredovani protipredlog vodstva ponuja 12.000 lir na uro. Pedagogi GM so na sindikalnem sestanku sklenili, da se o miloščini ne bodo pogajali. Zato napovedujejo, da bodo na javnih nastopih in akademijah korepetirali zastoj, da bi gojencev ne prikrajšali za dragoceno izkušnjo in kronanje naporov ob koncu šolskega leta ter ne prizadeli ugleda šole Glasbene Maticice.

Hkrati vabijo vodstvo GM, naj prihrani znesek pokloni Skladu Mitja Čuk.

Na koncu želijo pedagogi GM seznaniti javnost s preprostimi dejstvom. Pred 10 leti so se njihovi prejemki lahko skorajda merili s prejemki kolegov na državnih konservatorijih. Danes za njimi zaostajajo za kakih 6-700.000 lir na mesec in ne dosegajo niti letnih prejemkov profesorjev na nižjih srednjih šolah.

Širite „Katoliški glas“

SIMON GREGORČIČ:

CANTI SCELTI

Pravkar je izšla knjiga z gornjim naslovom, ki se v slovenskem prevodu glasi: S. Gregorčič, Izbrane pesmi. Gre za izbor 40 Gregorčičevih pesmi, ki jih je prevedel letošnji zlatomašnik Franc Husu, izbrala in uredila ter napisala uvodno besedo prof. Lojzka Bratuž. Izdajatelj je Založništvo tržaškega tiska, denarno je izdajo podprla Kmečka banka. Oprema je zelo okusna. Naslovno stran krasi Oznanjenje Marijino Franceta Kralja v barvah; tudi tisk je čeden (Grafica Goriziana). Mislim, da bi bil te antologije vesel tudi Simon Gregorčič. Tako ga lahko spoznajo iz njegovih najboljših poezij tudi italijanski so-udeležani, saj je za življenja bival skupaj s Furlani in Italijani v isti Primorski deželi.

V knjigi je italijanski prevod na eni strani, slovenski original na drugi strani. Prevajalec je imel težave z Gregorčičevim verzom, ki je v rimah tako pojoč in izredno tekoč. Vsega tega prevajalec ni mogel ohraniti, ker sta slovenski, zlasti Gregorčičev jezik ter italijanščina predaleč vsaksebi. Zavaljo tega si je pomagal s smiselnim prevodom. En sam pogled:

»Polnočni zvon z visokih lin / krepko zaklenkal je! / Potihnil glas je violin; / strunar odbrenkal je«. Prevod: »Di mezzanotte il bronzo, forte / dalla torre rintocò. / Cessò dei violini il suono, / l'arco il violinista alzò.« (V pepelnici noči). Zaradi rime in ritma, ki sta značilna za Gregorčiča, je vsako prevajanje trd oreh za prevajalca.

Izbor pesmi je razdeljen v pet skupin z ozirom na tematiko: rodoljubne, osebno-izpovedne, lirično-izpovedne (ljubezenske), predsmrtnice in posmrtnice ter zadnja Jefejeva prisega.

V uvodu prof. Lojzka Bratuž pojasnjuje nastanek in usodo Gregorčičevih poezij, obenem pa oriše Gregorčičevo življenje. Prevajalec France Husu v svoji noti razglablja o tem, kako je prišlo do tega, da je začel prevajati Gregorčiča. »Pri mojem literarnem zanimanju pomeni Gregorčič mojo prvo literarno ljubezen.« Temu radi verjamemo, saj je živel že kot dijak v tujem neslovenskem okolju. Ljubezen do materinega jezika ga je pripeljala, da je začel brati slovenske pesnike. Nič čudnega, če se je navdušil za Gregorčiča. Ob njem se mora navdušiti vsak mlad Slovenec, ki začne brati slovenske pesnike. Tako ljudski je Gregorčič še vedno ostal. Skoda, da ga danes v šoli premalo »obrajtajo«.

Da je ohranil svojo narodno zavest, kljub temu, da je od dijaških let dalje živel le v italijanskem okolju in skoro pozabil na

materni jezik, dolguje p. Husu v dobri meri ravno poezijam Simona Gregorčiča. (r+r)

Prof. Ivan Artač je odšel v pokoj

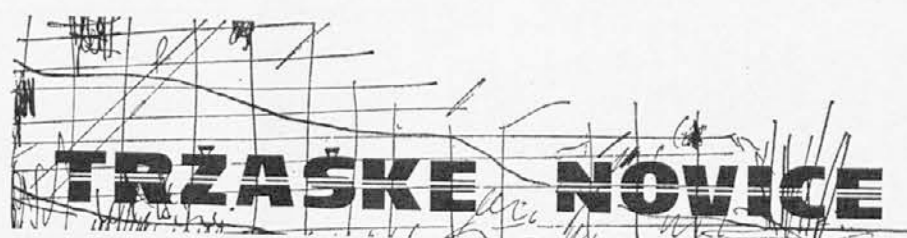
Stara garda šolnikov, ki so po zadnji vojni pomagali obnoviti slovensko šolstvo na Tržaškem, se drug za drugim poslavljajo od šole. Zadnji med temi je prof. Ivan Artač. Rojen v Notranjih Goricah pri Ljubljani, je po vojni prišel v Trst kot toliko drugih beguncev. Mnogi so odšli preko oceana, on je ostal. Učiteljsko maturo je opravil v Gorici po vojni in dobil prvo službo kot učitelj v Kanalu. Nato se je preselil v Trst in služboval v Nabrežini in nazadnje pri Sv. Ivanu. Toda dokončal je na univerzi politične vede in se zaposlil kot profesor.

Učil je na raznih nižjih in višjih srednjih šolah, bil tudi brez službe, šele zadnjih šest let je dobil stalno namestitvev. Toda prof. Artač ni bil samo šolnik, temveč se je udeleževal tudi v kulturi in drugod. Pisal je dramske prizore za šole in radio. Posebej se ga spominjamo kot avtorja verske igre »Blagovestnik«, ki so jo predvajali na Repentabu leta 1985 ob tisočletnici smrti sv. Metoda. Povsod, kjer je učil, so ga dijaki imeli radi. Za slovo so mu zapisali: »Bil ste očetovski potrpečljiv, prijazen, pa tudi duhovit in zabaven.«

Prof. Artač je rad prihajal tudi na Gorishko. Zato mu tudi Goričani želimo delaven pokoj za rast slovenske kulture.

Pomanjkanje bolniškega osebja

V Italiji je pomanjkanje strokovnega bolniškega osebja. Zdravnikov je dovolj, bolničarjev premalo, zato zadnji čas v vladnih krogih razpravljajo, ali naj odprejo vrata bolniškemu osebju iz držav, ki ne pripadajo Evropski gospodarski skupnosti. Verjetno bo prišlo do odobritve. V tržaških bolnišnicah bi radi sprejeli pomoč iz Slovenije, ker sodijo, da je tam osebje strokovno dobro pripravljeno.

Sv. Križ pri Trstu praznuje

V nedeljo, 1. julija bo v Sv. Križu pri Trstu praznovanje farnih zavetnikov sv. Petra in Pavla. Ob 10. uri slovesna maša, nakar bo po vasi običajna procesija z Najsvetejšim. Vodil jo bo frančiškanski provincial p. Mihael Stanislav Vovk iz Ljubljane ob asistenci slovenskega misijonarja iz Čileja in domačega župnika. Sodelovala bo godba iz Nabrežine ter domači cerkveni zbor.

V preteklosti so se te procesije udeleževali v velikem številu tudi verniki iz sosednjih župnij. Prav bi bilo, ko bi nadaljevali s to tradicijo tudi zato, ker je ta telovska procesija vsako leto zadnja in zaključna na našem Krasu. Zato pridi-te vsaj vi, ki boste brali te vrstice, k naši procesiji, da bomo skupaj počastili evharističnega Jezusa.

Cerovlje

Uspelo srečanje slovenskih duhovnikov, redovnikov in redovnic. V novi in lični cerkvi sv. Cirila in Metoda v Cerovljah (Mavhinje) se nas je zbralo v petek, 22. t.m., na praznik Jezusovega srca, 20 duhovnikov in 9 redovnic. Srečanje je vodil ljubljanski stolni kanonik in bivši ravnatelj tamkajšnjega bogoslovja g. Vinko Vegelj. Pred somaševanjem nam je na preprost in domač način prikladal v spomin

celo vrsto Jezusovih naukov in zgledov, ki so jih naši predniki uresničevali in bi jih morali tudi uresničevati v svojem vsakdanjem življenju. Četudi nam je govoril skoraj tri četrt ure, smo ga z veseljem poslušali.

Po govoru je bilo nekaj minut tišine za razmišljanje, nato pa slovesna maša s homilijo. Petje je spremljal na harmonij g. Dušan Jakomin. Po somaševanju so nas dobre Cerovljanke postregle s potico in domačo pijačo. Kosilo smo imeli v novi restavraciji pri Urduhu v Mavhinjah. Pri mizi smo se lepo pogovarjali in si izmenjali marsikatero spodbudno in koristno misel.

Tako srečanje, ki ga imamo samo enkrat na leto, se mi zdi važno zato, ker skupaj prosimo Boga za samoposvečenje in za duhovniške in redovniške poklice. In važno tudi zato, ker pridemo skupaj dušni pastirji in katehistinje, ki poučujejo verouk po naših šolah.

Zasedanje posebne sinode škofov

Prvi teden junija je zasedala v Rimu posebna sinoda škofov, ki naj pripravi zborovanje evropskih škofovskih konferenc, ki jo je napovedal sv. oče v Velehradu ob takratnem obisku Češkoslovaške.

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE SATIRIČNI POLETNI KABARET BANANA HAWAII

Ali kako sta BORIS KOBAL in SERGEJ VERČ sklenila zapustiti svoj rodni kraj in se za vedno naselila na Hawaii med opice, palme, banane in... bananovke.

V četrtek, 28. junija ob 20.45 pod šotorom na goriškem gradu.

V petek, 29. junija ob 21. uri v Dolini Park Male brce.

V ponedeljek, 2. julija ob 21. uri pri Sv. Ivanu v Trstu, stadion I. maja.

Prvo sv. obhajilo v cerkvi v Bazovici. V prezbitериju tri nove vetrate

PRAZNOVANJE SV. CIRILA IN METODA NA VEJNI

Četrtek, 5. julija

11.00 maša pred oltarjem svetih bratov.

Nedelja, 8. julija

17.30 slovesno somaševanje za duhovne poklice; sledi ekumenska pobožnost v kriпти.

Slovesno bogoslužje bo vodil upokojeni beograjski nadškof Alojzij Turk, ki slavi desetletnico škofovskega posvečenja. Z g. nadškofom bodo somaševali gg. slavljenici. Pel bo mešani zbor Rupa-Peč pod vodstvom Zdravka Klanjščka. Zaželeno so narodne noše ter skavtinje in skavti v krojih in da bi prinesli k slovesnosti svoje prošnje.

Vabi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda - Trst

S trga Oberdan vozi ob nedeljah popoldne avtobus na Vejno ob 14.25, 15.35 in ob 16.30. Zadnji povratek ob 19.10.

Kaj so Slovenci dali Ameriki

II.

V drugem članku pa je Edward Gobetz spregovoril o slovenskem doprinosu na področju arhitekture, slikarstva, industrije itd.

Najprej spregovori o znani družini Prasen v državi Utah, ki je v štirih generacijah dala znane kiparje. Leta 1920 je Slovenec Gregory Prusheok bil priznan od ameriških umetniških kritikov kot najboljši moderni slikar v Chicagu. Znan religiozni slikar je bil Ivan Gosar. Michel Lah je napravil risanke »Tom in Jerry«, ki so znane po celem svetu. Steven Rebeck je napravil spomenik Shakespearu v Kulturnem centru v Clevelandu. Frank Wolcansky je bil režiser filma John Paul Jones in je bil umetniški direktor pri filmu »Crunch bird«, ki je prejel Oscarjevo nagrado. Eden najpomembnejših arhitektov je bil Araldo A. Cossutta, ki je

napravil načrte za L'Enfant Plaza v Washingtonu, krščanski znanstveni center v Bostonu, in Hilton Hotel v Denverju. Alexander Papesch je napravil mnogo športnih objektov kot npr. »Stadion treh rek« v Pittsburgu, državni univerzitetni stadion v Ohio in stadion Robert Kennedy v Washingtonu. Simon Gregar je napravil načrte za ameriški letalski terminal na Kennedyjevem letališču v New Yorku, za Fordove tovarne v Caracasu, Merkurijevo časopisno zgradbo v Kaliforniji. Slovensko-ameriški arhitekti so odigrali pomembno vlogo v razvoju ameriške arhitekture.

Emil Mrak je bil minister za kmetijstvo pri ameriški vladi in tudi prvi direktor oddelka za prehrano na harvardski univerzi. Mrak je raziskoval vpliv pesticidov na okolje in bil tako doma kakor tudi v tujini zelo cenjen. Američanom je veliko pomagal na področju prehrane, zlasti die-

te. Max Stupar je bil leta 1944 eden od vodilnih direktorjev pri izgradnji bombnikov Boeing B-29, ki so odigrali pomembno vlogo v drugi svetovni vojni. John Bucik je naredil načrte za futuristične domove, avtomobile. Njegov futuristični elektronski avto je dobil leta 1965 I. nagrado na avtomobilskem svetovnem sejmu.

Po statističnih podatkih za leto 1980 je slovenskih Američanov okoli 126.000, približno pol milijona jih ima slovenske korenine. Najmanj devet katoliških škofov, šest generalov, šest admiralov, dva guvernerja, šest ameriških kongresnikov ima slovenske korenine. Frank Lausche, ki je bil najbolj znani politik, je bil petkrat guverner države Ohio. Kot župan mesta Cleveland je bil večkrat imenovan z nazivom »čudežni mož«, saj je veliko prispeval k razvoju tega mesta. Nato je bil dve obdobji ameriški senator in predsednik Reagan ga je imenoval »Lincoln države Ohio«.

V glasbi je priznan Tony Petkovsek, ki

je znana osebnost na clevelandski televiziji in radiu; imenujejo ga tudi ambasadorja polke. John Ivanusch je igral na ustoličenju predsednika Roosevelta in je poznan kot oče slovenske opere v Ameriki. Tudi v športu so bili pomembni Američani slovenskega rodu. Bill Marolt je bil državni prvak v smuku leta 1963, v slalomu 1964 in v veleslalomu 1965. Eric Heiden je dosegel pet zlatih medalj na zimskih olimpijskih igrah leta 1980. Peter Vidmar pa je vodil svojo reprezentanco do prvega zlatega odličja v gimnastiki. Frank Doljack, Joe Kuhel, Mlinar in Widmar so bili znani igralci baseballa.

William Tofant je bil pomemben vohun v drugi svetovni vojni. Psihiater Charles Centa je kot prvi predsednik družbe za nevrologijo in psihiatrijo v Clevelandu prisostvoval na procesu vojnih zločincev v Nürnbergu.

Najbolj znani slovensko-ameriški pisatelj je Louis Adamic. S knjigo »Narod narodov« je postal še bolj priljubljen,

Dopolnila o verouku v šoli

Solski minister ter kardinal Poletti sta podpisala dopolnila glede verouka v šoli. Dve točki sta glavni: verouk je v šoli enakovreden ostalim predmetom, zato spada v redni šolski urnik. Veroučitelji uživajo enak status kot ostalo učno osebje, enake pravice, enake dolžnosti. Zato redno prisostvujejo vsem šolskim konferencam in ocenjujejo tiste dijake, ki so se priglasili k verouku. V prihodnosti bodo ustanovili poseben stalež za veroučitelje.

Bralci pišejo

Ali so oboji krivi?

V domovini je najživa tema dneva narodna sprava. Mnogi, poklicani in nepoklicani, nakazujejo pot sprave simetrično, češ mi smo krivi, krivi ste pa tudi vi. Msgr. M. Brumat: »potrebno je, da eni in drugi pokopajo bojno sekuro... grešilo se je zunaj in znotraj obzidja« (Kat. glas 3. maja 1990).

Tako trditev povsem ovrže obdobje terorja v ljubljanski pokrajini od 22. junija 1942 do 5. julija 1942. Po dokumentarnih virih, pričevanjih, po grobovih je znano, da je partija v tem obdobju, v radikalni pripravi revolucije, ugasnila na brutalen način življenje preko 1.000 osebam. Njihova krivda: bili so ovira do njenega cilja.

Ta doba in seveda genocid po maju 1945 more biti predmet sprave. Tu simetrije ni nobene! Grozovitosti, zločini državljanske vojne, ki je bila posledica omenjenega terorja, so se naravno godile na obeh straneh, to obžalujemo vsi. Ali se naj Judje, ki so pretrpeli holokavst, opravičijo za nekatere krivice, ki so jih tudi sami storili? Armenci so se borili s Turki skozi stoletja, ali se naj potem genocid milijona in pol Armencev leta 1918 obravnava simetrično? Nemški kancler je pred leti romal v Jeruzalem, položil venec, se opravičil in plačal. O kaki simetriji ni govoril, če bi kaj rekel, ne bi prišel živ iz Jeruzalema.

Ena največjih žrtev danes propadle revolucije je bila slovenska Cerkev. Bila je na strani ponižanih, preganjanih, mučenih in pobitih. Račun je bil strašen! Pravico ima zahtevati zadoščenje in povračilo škode. Kaj se dogaja? Cerkev (nadškof Al. Suštar) govori o »priznavanju lastne krivde« (Kat. glas 3.5.1990).

Kaj bi bila njena krivda, ni še nihče povedal v zadnjih 45 letih. Poznani so nekateri duhovniki, posebno na strani revolucije, ki bi mogli biti krivi, a Cerkev zanje ne nosi odgovornosti. Slovensko Cerkev je vodil v letih 1941-45 škof Rožman. Po vseh dejstvih, sedaj znanih, ne samo da ni bil kriv, nasprotno, v najtežjem času je napravil vse in več, kot se more pričakovati od najvišje cerkvene osebnosti!

Kot slovenski katoličan se človek čuti prizadet in ponižan, da se, iz nepoznanih razlogov, nakazuje nekako megleno, nedoločeno krivdo naše Cerkev. Kakšen smisel ima to? V Španiji imajo prve blažene duhovnike, redovnike žrtve revolucije. Ali naj v Sloveniji, namesto spoštovanja, naše duhovnike, mučenike revolucije, obremenimo s krivdo?

Po zadnjih vesteh, so 26. maja letos nekateri, borci, kulturniki in sedanjí opozicijski politiki položili venec in prižgali sveče na kraju likvidacije dr. L. Ehrlicha. 30. maja so še gorele! Težko je verjeti poročilu, da ni bil prisoten noben duhovnik.

Dr. Peter Urbanc

ker je bil velik zagovornik kulture pluralizma.

Nemogoče bi bilo naštet vse Slovence in Slovenke, ki so na ta ali oni način vplivali in še vplivajo na razvoj Amerike, njene Cerkev in naroda. Vsekakor je to le del vidnih dosežkov slovenskega naroda. Veliko pa jih je bilo in jih še je, ki sedaj na drugačen, tih, neviden način prispevajo k razvoju njihove dežele. Slovenci so, čeprav majhni, pomagali graditi Ameriko in imajo legitimno pravico svojega mesta v kulturi in zgodovini te velike dežele.

Upajmo, da se bomo vsi Slovenci, kjer koli smo, vedno spominjali svojih lastnih korenin, svoje lastne kulture, svoje zgodovine, ki je tako bogata, a včasih tudi boleča. Naj nas ne omami kultura potrošništva, niti kompleks manjvrednosti pred velikimi narodi, da ne bi pozabili notranje države — srčne kulture, s katero se je Slovenec ohranil skozi vso zgodovino!

Robin

GORIŠKE NOVICE

Naše romanje v Lurd

Kot je bilo najavljeno je združenje Unitalsi tudi letos pripravilo romanje v Lurd od 16. do 22. junija. Kot vsa zadnja leta se mu je priključila tudi slovenska skupina, ki jo vodi dr. Franc Močnik, da imajo tako naši ljudje koga, ki skrbi zanje v množici romarjev, ki potujejo z vlakom.

Letos nas je bilo 30 in smo bili precej skupaj že na potovanju. V Lurdu pa smo bili vsi v istem hotelu. Tako smo bili res vsi kot ena družina razen naših bolnikov, ki jih je bilo pet. Izredna množica romarjev je bila te dni pri luški Mariji. Naša skupina se je vključila z molitvijo in petjem v večerno procesijo z lučkami, in skupne pobožnosti s prošnjami. Po naših pa smo opravili križev pot, imeli sv. mašo v votlini in poslovlino mašo v ukrajinski kapeli v cerkvi Rožnega venca. Veseli smo doprinesli svoj delež k češčenju Matere božje, čeprav nas je bilo malo. S pozornostjo so romarji raznih narodov prisluhnili našemu petju. Zadovoljni smo se na praznik Srca Jezusovega vrnili domov polni prijetnih vtisov.

Predstavitve pesmarice goriškega skladatelja

19. junija je bilo v prostorih Katoliške knjigarne v Gorici prijetno srečanje s prof. Stankom Jericijem, ki že trideset let živi in dela v našem mestu kot duhovnik in vzgojitelj, pevovodja in skladatelj. Njegove mladinske pesmi so izšle ob koncu lanskega leta v Ljubljani v mladinski zbirki Cerkevne glasbenika.

Številnim prisotnim je v imenu prireditelja večera, Združenja cerkvenih pevskih zborov, najprej spregovorila prof. Lojzka Bratuž. Nato je o pesmarici govoril muzikolog dr. Edo Škulj, ki je tudi urednik izdaj Cerkevne glasbenika. Prikazal je njene značilnosti in podrobneje analiziral nekatere pesmi, tudi glede na njihovo besedilo. Poudaril je, da gre večidel za preproste skladbe, le v nekaterih primerih je kompozicija zahtevnejša.

Ob koncu je skladatelj sam odgovarjal na vprašanja. Med drugim je povedal, da so skladbe nastajale v daljšem časovnem razponu in v glavnem za mladinski zbor srednje šole »Ivan Trinko«, ki jih je potem izvajal na šolskih božičnicah in drugih prireditvah.

Prof. Jericija poznamo kot izredno plodnega skladatelja. Njegove kompozicije redno izvajata tudi oba goriška zbora, ki ju sam vodi, in sicer slovenski »Lojze Bratuž« in italijanski »Sant'Ignazio«. Predstavljena pesmarica je prvi obširnejši izbor Jericijevih skladb. Namenjena je predvsem mladinskim in ženskim zborom.

SKPD »MIRKO FILEJ« - GORICA

KONCERT

IRENA PAHOR, oboa
MILKO BIZJAK, orgle

Cerkev sv. Ivana v Gorici,
petek, 29. junija ob 21. uri

Štandraž

V sredo, 20. junija zvečer smo imeli v župnijski dvorani javni nastop učencev naše glasbene šole ob zaključku šolskega leta. Kljub večernim oddajam na televiziji o svetovnem nogometnem prvenstvu se je nabralo kar veliko poslušalcev.

Uvodni pozdrav in nagovor je imela Kristina Marušič. Kakor vsako leto je

najprej nastopil mladinski zbor in nam zapel tri pesmi, med katerimi je bila najlepša »Pesem primorske mladine«, ki jo je na besedilo Ljubke Šorli uglasbil Zorko Harej. Nato so po vrsti prišli na oder skoro vsi učenci in je vsak na svoje glasbilo odigral pripravljeno melodijo. Tako smo slišali kar prijetno glasbo za klavir, harmoniko in kitaro. Kitaristi so nastopili skupinsko, kar je poživilo njih izvajanje. Prisotni smo jih z zanimanjem poslušali in s ploskanjem pohvalili.

Učence so med letom učili in pripravili za nastop: Kamilo Komel, Elvira Chiabai, Valentina Pavio, Rudi Suligoj in Tiziana Zavadlav. Vsem smo se na koncu večera zahvalili in nagradili z navdušenim aplavzom in tudi s šopkom cvetlic.

Školepna šolska maša v Gorici

Obe osnovni šoli v goriškem mestu sta imeli zaključno mašo šolskega leta kot po navadi pri Sv. Ivanu. Otroci so sodelovali z odgovori in petjem. Kar pa je človeka močno zabolelo, je bilo majhno število otrok, ki so zasedli komaj štiri klopi. Včasih jih je bila cerkev polna, da so morali dodati še nove sedeže, zdaj pa taka praznina. Kam plovemo?

Ni treba sovražnikov, ki bi načrtno iskali priložnosti, da nas redčijo, sami si kopljejo grob. Kaj pomagajo vsakovrstne šole za našo mladino, če ni otrok in jih ne bo? Tisti, ki zagovarjajo splav in razna nemoralna protispolna sredstva, že žanjejo sadove takega ravnanja. Nikdar ne pozabimo, da so otroci življenje narodov in njihova bodočnost.

Občni zbor SZ Soča

V društvenem prostoru zbora Rupa-Peč je 16. junija potekal zbor SZ Soča. Predsednik Edi Pelegrin se je v uvodnem govoru zahvalil vsem, ki so pripomogli k lepi uveljavitvi in dosegli vzgojnih ciljev združenja: športnikom, trenerjem, sponzorjem, staršem in prijateljem. Treninji in tekme niso le šola odbojkarke tehnike in fizične priprave, pač pa pravi stil življenja, ki mlade uči discipline, jih povezuje, uči kako vzdržati tudi ob porazih, uči kako pravilno uporabiti prosti čas za sprostitve... Zato je bilo združenje ustanovljeno pred desetimi leti. S ponosom lahko ugotovljamo, da se ti cilji uresničujejo.

O uspehih in težavah združenja je spregovoril tajnik Benjamin Černic. Najprej je omenil, da se združenje že pripravljalo na primerno proslavo 10-letnice ustanovitve, ki bo prihodnje leto. Odraz vzgojnega dela s športniki so gotovo tudi rezultati. Tajnik jih je naštel: fantje under 18 so zasedli drugo mesto v pokrajinskem prvenstvu, under 16 pa so ponovno osvojili deželni naslov; največje zadoščanje je društvu priborila ekipa minivoley z osvojitvijo drugega mesta na državnem turnirju v Trentu, zmaga na deželni ravni. Ista ekipa bo letos predstavljala Gorico na državnem finalu v mestih Pesaro in Bibbione. Tudi ženske ekipe so dosegle primerne rezultate. Vse ekipe SZ Soča so v zadnji sezoni odigrale kar 106 tekem, da ne omenimo številnih prijateljskih.

Mladino so vodili trenerji: Boris Cotič (ženske), Boris Jelovic (moški), Dušan Carli (minivoley). Tajnik se je dotaknil tudi problema sodelovanja med društvi, predvsem zaradi vse manjšega števila otrok. Sodelovanje pa mora biti vedno na isti ravni.

Nastal je tudi problem igrišča v Rubi-

SKPD »F. B. SEDEJ« - ŠTEVERJAN
vabi na

20. jubilejni festival domače glasbe

ki bo Med Borovci v Števerjanu

Sobota, 7. julija:
ob 20.30 nastop vseh prijavljenih ansamblov

Nedelja, 8. julija:
ob 17.30 finalni del Festivala: nastop finalistov
ob 20.30 koncert ansambla bratov AVSENIK.

jah, kajti novi lastnik (slovenska zadruga), slovenskemu društvu ni obnovil najemnine. Upamo, da bo združenje dobilo prostor v socialnem centru, ki ga namestila zgradi občina. Sponzorji Soče so: Sobema, gostilna Devetak, Čer-impex, Goriška hranilnica in Sovodenska posojilnica.

Blagajniško poročilo je podal Mario Černic. Sledila je razprava o omenjenih poročilih, nato pa so bile volitve. V upravni odbor so ebili izvoljeni: Mario Černic, Edi Pelegrin, Avguštin Devetak, Joško Maraz, Marjan Černic, Benjamin Černic, Klara Komjanc, Francesco Muscau in Joško Perkon. Nadzorni odbor: Igor Černic, Nerina Devetak in Ivo Kovic. Razsodišče: Remo Devetak, Ladi Tomsič in Marko Cotič. Prijateljski pogovor se je nadaljeval pri obloženih mizi. - Remo Devetak

Festival domače glasbe »Števerjan 90«

Iztekajo se priprave na 20. jubilejni Festival domače glasbe »Števerjan 90«, ki bo 7. in 8. julija Med borovci v Števerjanu. V sami organizaciji je prišlo letos do nekaterih sprememb, in sicer v tem, da smo vpeljali nekatere novosti:

— izdaja kasete, ki zajema vse najlepše skladbe, ki so bile izvajane na festivalih;

— izdaja barvne brošure v povsem novem stilu;

— snemanje ljubljanske televizije;

— koncert ansambla Avsenik v nedeljo 8. julija, in sicer po finalnem delu Festivala.

Letos bo nastopilo 23 ansamblov, med katerimi so tudi štirje iz zamejstva. V soboto se bo Festival začel ob 20.30, v nedeljo pa ob 17.30. Povezoval bo Marjan Šneberger v sodelovanju z Vinkom Šimekom.

Skladbe bo ocenjevala strokovna komisija, isto velja za besedila.

V primeru slabega vremena bo Festival v Sedejevem domu. Poskrbljeno bo tudi za jedačo in pijačo.

Predstavitve Festivala bo v soboto, 30. junija s tiskovno konferenco v knjižnici Formentinijevega parka ob 11. uri.

Voščila

Ob visokem jubileju

FELICITE GABROVEC

iz Števerjana kličeta še na mnoga leta

Sekcija SSK - Števerjan
SKPD »F. B. Sedej«

Največji zborovski tabor

V Sentvidu pri Stični so v nedeljo, 24. junija imeli tradicionalni tabor pevskih zborov. Na taboru se je zbralo ok. 6.000 pevcev. Zamejce je zastopal zbor iz Sv. Križa, ki ga vodi Ignacij Otta..

Letošnji šentviški tabor petja se je odvijal v novem ozračju: nič več politike in slvospevov socialistični družbi, marveč res slovensko petje in sproščena družba. Tabora se je udeležil tudi predsednik slovenske vlade Lojze Peterle. V nagovoru je pozval družine in fante na vasi, naj gojijo družinsko in ljudsko petje. Osvetlil je pa televizijo: »Na ekranih gledamo, kaj ustvarjajo drugi, zakaj ne bi počeli tudi drugače, tako da bi tudi mi sami ustvarjali. In petje je najbolj poceni in enostavna rešitev.«

OBVESTILA

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda iz Trsta obvešča člane in prijatelje, da bo mesečna maša za edinstvo v ponedeljek 2. julija ob 17.30 v Marijinem domu v ul. Risorta 3.

Duhovne vaje za slovenske duhovnike bodo tudi letos v Domu duhovnih vaj »Le Beatitudini« nad Trstom in sicer od ponedeljka 27. do srede 29. avgusta. Vodil jih bo jezuit Franc Zupančič iz Ljubljane.

Običajno srečanje slovenskih duhovnikov iz zamejstva in zdomstva bo v Domu duhovnih vaj v Trzizmu (Tricesimo) ob 20. do 22. avgusta.

Iz slovenske Koroške

Nov naslov Modestovega doma v Celovcu

V petek, 22. junija, so Narodni svet koroških Slovencev, Mohorjeva družba in Tischlerjeva družina vabili v Modestov dom v Celovcu. Po skoraj desetih letih so prostor pred Slovensko gimnazijo preimenovali v »Prof. Jancičič Platz«, tokrat pa so Dr. Richard-Canavallasse 114 spreminili v Dr. Joško Tischler Park 1. Ob dveh popoldne se je na zelenici pred Mohorjevim dijaškim domom zbralo lepo število častnih in povabljenih gostov in dijakov gimnazije.

Zvrstili so se koroški in slovenski govorniki, za povezavo med njimi pa je poskrbel mladinski zbor Zvezne gimnazije za Slovence pod vodstvom mag. Lausseggerja.

Dr. Koren, ravnatelj Mohorjeve družbe, je pozdravil vidne osebnosti političnega, kulturnega in verskega življenja: župana mest Celovca in Ljubljana, ministra dr. Dularja, kanclerja Krištofa, jugoslovanskega konzula, ravnatelja gimnazije in Modestovega doma, predsednika NSKS dr. Grilca, državnega poslanca Smolleta ter seveda Tischlerjevo družino, kateri na čelu je bila edina še živeča 94-letna sestra Leni Tischler, ki že precej časa živi v domu v Tinjah.

V svojih govorih so vsi orisali svetli lik velikega koroškega Slovence, ki sta ga poznala tudi oba župana in inž. Stigar je obljubil, da bo osebno predlagal imenovanje kakega primerne prostora tudi v Ljubljani.

Po pesmi »Lipa zelenela je« je župan Guggenberger uradno odkril tablo pred Modestovim domom. Res je to samo majhen prostor, samo ena hišna številka, res pa je tudi, da je to lep, prijazen in predvsem — še zelen košček mesta Celovca. In prav je, da se dijaki, ki dnevno zapuščajta ta dom in obiskujejo gimnazijo, zavedajo, da se imajo zanjo zahvaliti dr. Jošku Tischlerju. - R. B.

DAROVI

Za Katoliški glas: za pogosto objavo darov za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 50.000 lir.

Za Katoliški dom: Marijina družba, Gorica ob zlati maši g. voditelja 600.000 lir.

Za cerkev v Štandrežu: Zdenka Mučič 50.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: družina Sossi-Gurgevich 20.000; dr. Loris in Mariza ob poroki tudi za »Julija Vidali« 200.000; družina Rota v spomin na Benita 50.000; Klementina Polh v spomin na Josipa 20.000; dr. Silva Valenčič v spomin na očeta Franca (tudi za misijon p. Kosa) 100.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: Mery Tul, Krmenka 50.000; druž. Škerk, Gorica 50.000; druž. Simčič, Trst 50.000; druž. Štrajm, Log 50.000; zakonca Marija in Just Hrvatčič iz Ricmanj ob 50-letnici poroke 50.000; Aleksija Semenčič, Ricmanje v spomin na pok. starše 60.000; otroci in sorodniki v spomin pok. Kristina Šturman 250.000; druž. Delak, Ricmanje 50.000; Bernarda Kuret, Ricmanje v spomin svojih pokojnih 40.000; Ana Kuret, Log v spomin pok. sestre Marije in pok. brata Ninota 30.000; željka Klum in Rika Kuret, Boljunc v spomin pok. Kristine Šturman 20.000 lir.

Za misijon p. V. Kosa: Viktor in Stella Danieli-Daneu 200.000; dr. Silva Resinovič-Valenčič 50.000; Francka Mlač-Vremec 50.000 lir.

PREŽIVITE POČITNICE ali konec tedna na Starem vrhu nad Škofjo Loko v prijetni vikend hiši, sredi narave, z osem ležišči in opremljeno kuhinjo. Sprehodi, tenis. Za pojasnila: Tušek - tel. (003864) 74921/65535.

Radio Trst A

Spored od 1. do 7. julija 1990

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slov. tiska v Italiji. 10.00 Mali pevci. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Na počitnice. 17.00 Sport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Na počitnice. 9.10 Sanje se nadaljujejo. 9.40 Belččka. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Stinmajst mest... 12.40 Okteti Primorske. 14.10 Otroški kotiček: Srečanje z novo pesmico. 17.10 Teden F. Chopina. 18. Aladinova svetilka.

Torek: 8.10 Arhipelag Goli. 9.10 Mladinska nadaljevanka: »Velika gala predstava«. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Usodni karakter. 17.10 Teden F. Chopina. 18.00 Najdaljša pot.

Sreda: 8.10 V Evropo in nazaj. 9.10 »Velika gala predstava«. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Dekliški zbor iz Sv. Križa. 13.40 Oblaki so rudeči. 17.10 Teden F. Chopina. 18.00 Nad zemljo in sanjami.

Četrtek: 8.10 Ta dom je naš. 9.10 Velika gala predstava. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Dobrodošlo, poletje! 17.10 Teden F. Chopina. 18.00 Jugoslavija 1941-45.

Petek: 8.10 Zanimivosti naše dežele. 9.10 Velika gala predstava. 9.40 Belččka. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Goriški Videomonitor. 12.40 APZ F. Prešeren iz Kranja. 13.40 Dramatizirana glosa. 17.10 Teden F. Chopina. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.10 F. Frančič: »In ne rečeš ne!«. Monodrama. 10.10 Koncert v cerkvi sv. Frančiška v Čedadu. 12.00 Poletne razglednice. 14.10 In exitum. 17.10 Klasični album. 18.00 Antologija humorja.

DAROVI

Za cerkev pri Banah: druž. Dugulin v spomin na mamo Marijo ob prvi obletnici smrti 50.000 lir.

Za cerkev pri Ferlugih: Ada Markon v spomin na Iva Gianello 15.00; družina Tance 10.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda pri Domju: N. N., Trst 30.000; Mery Tul, Krmenka 50.000; N. N., Gorica 50.000; N. N., Gorica 100.000; N. N., Trst 50.000 lir.

Za uboge: odbor Slov. Vinc. konf. v Trstu 50.000 lir v počastitev spomina g. Rezinoviča, očeta prof. Silve Valenčič.

Ob 7. obletnici smrti dragega moža in očeta Ivana Vatta: žena Emma in hčerki Rožica in Rosana za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 100.000, za cerkveni zbor 100.000 in za Vinc. konf. 100.000 lir.

Za cerkveni zbor pri sv. Ivanu v Trstu: Maksi Godina v spomin na starše 20.000 lir.

Za Julija Vidali: 250.000 (skupno do 19. junija 12.829.100) lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: druž. Aleksandra Žerjala v spomin na Pijo Sosič por. Muhr 25.000 lir.

Za Dom srečanja - Višarje: Olga Bavdaž 50.000; Anton Kostnapfel 100.000; Milren 60.000; N. N. Števerjan 1.000.000; Kosič Andrej 1.500.000; Jožef Savli 1.000.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj.

KATOLIŠKA KNJIGARNA

Travnik, 25 - Gorica

»pravo SLOVIMPEX«

tel. 0481/531407

Nudi odjemalcem vse, kar učenci in dijaki potrebujejo za šolo; ima bogato izbiro pisarniških potrebščin; ima na razpolago najnovejše slovenske knjige; je bogato založena z devocionalijami in vsemi nabožnimi predmeti.

KATOLIŠKI GLAS

tednik - uredništvo in uprava: Riva Piazzetta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - telefax 533177 - poštni tek. račun: 11234499 poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Pošt. plačana v gotovini - skupina II/70% Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo (Società Tipografica Cattolica srl - Riva Piazzetta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318)

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 45.000 inozemstvo 70.000 zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA

Gojenci štandreške sekcije Glasbenega centra »E. Komel« ob zaključni prireditvi v župnijski dvorani v Štandrežu. Na levi Helena Brajnik, na desni Giuliana Pavio